

БРОЙ 4 (28), 2016 г.
ГОДИНА ПЕТА
ЦЕНА 1 лв.

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ТИХА, НЕЖНА И НЕДОСТИЖИМА ЛИРИКА

Димчо Дебелянов е един от най-нежните лирици в българската поезия. Неговите стихотворения са тих вопъл на една чувствителна и страдаща душа. Наситени са с пастелна мекота. Отличават се с приглушен изблик на силните емоции, с тиха изповедност на чувствата, с музикална нежност и звучност, със светли мечти и тих копнек по човешко щастие...

Широк и разнообразен е тематичният диапазон в изящната лирика на Димчо Дебелянов: любовта и природата, войната и патриотизма, социалната и нравствена проблематика..

Но една от основните теми е обичта към родния край, към родни дом, към майката, към Родината. Образец сред стихотворенията на тази тема е стихотворението "Да се завърнеш в бащината къща". Някои го именуват със заглавие „Скрити вопли“. То е водещо в цикъла „Елегии“, в който влизат най-хубавите стихотворения на големия поет. В елегиите пригълъхват възторжените и жизнерадостни интонации, които срещаме в други стихотворения. Мечтите и надеждите му са покрусиени, романтичните илюзии изживени. Елегичните тонове и тъжните вопли са породени от живота, от несъответствието между идеал и реалност. Това стихотворение изразява общия дух на неговата поезия, на неговата душевност и на времето, в което живее. Всеки човек изпитва носталгия и обич към родното огнище, където е живял с най-близките на душата му хора- майката и бащата, където му е мила всяка вещ:

Смирено влязъл в стаята позната,
последна твоя пристан и заслона,
да шъпнеш тихи думи в тишината,
впил морен поглед в старата икона:
аз дойдох да дочакам мирен заник,
че мойто слънце своя път измина.

Завръщането в бащината му къща сред белоцветните вишни в Копривщица е утеша и убежище, в което поетът иска да избяга от обидите и раните, които безмилостно му нанася ежедневието в големия град. Завръщането в бащината къща при "безсилното рамо" и "усмивката блага" на майката е спасение за неговата изстрадала душа. Както в цялата си лирика и в това стихотворение Димчо Дебелянов е пределно искрен и човечен. В него поетът е излял копнектите и разочарованията си от жестоката и бесърдечна действителност. Тихата радост от завръщането в бащината къща, от нежната ласка на майката изразява неговото докосване до щастието.

Това стихотворение обобщава един от основните мотиви в Дебеляновата поезия копнект по човешко щастие, по нещата, които осмислят човешкия живот, по непреходните човешки ценности. Тези мотиви звучат в по-голямата част от стихотворенията на Димчо Дебелянов „Пловдив“, „Черна песен“, „Помниши, помниши ли тихия двор...“.

Всяко докосване до чистия поетичен свят на този голям български поет ни извиква и облагородява, защото от поезията му струят нравствена чистота, светли пориви и състен драматизъм. Защото е завладяваща, вълнуваща и истинска. Не случайно един от най-великите поети на България - Яворов казва за Димчо: "Той ще ни надмине всички." И сигурно щеше да е така, ако не беше загинал толкова млад, без да види стихотворенията си събрани в книга. Това правят добрите му приятели през 1922 г.

Димчо Дебелянов отива като доброволец да участва в Балканската война, която освобождава останалите под турска власт български земи. Но загива едва 29 годишен.

И остава вечно млад, както е вечно млада неговата тиха, нежна, завладяваща и недостижима поезия. Както са вечно млади Яворов, Смирненски, Сръгей Румянцев, Гео Милев, Вапцаров, Пеньо Пенев... и други таланти от Страната на убитите поети България.

Кирил Назъров

100 години от убийството на

ДИМЧО ДЕБЕЛЯНОВ /28.03.1887-02.10.1916/

ЕЛЕГИЯ

ЕДИН УБИТ

Той не ни е вече враг -
живите от враговете
бурна ги вълна помете
нейде към отсрещний бряг.

Ето, в хълътналия слог
легнал е спокойно бледен
с примирена скръб загледан
в свода ясен и дълбок.

И по сивата земя,
топлена от ласки южни,
Трепкат плахи и ненужни
с кръв напръскани писма.

Кой е той и де е бил?
Чий го зов при нас доведе,
в ден на вихрени победи
да умре непобедил?

Клета майчина ръка,
ти ли го в неволя черна
с думи на любов безмерна
утеши и приласка?

Смешна жал, нелепа жал,
в грохотно, жестоко време!
Не живот ли да отнеме
той живота свой е дал?

И нима под вражи стяг
готвил е за нас пощада? -
Не, той взе що му се пада,
мъртвият не ни е враг!

Да се завърнеш в бащината къща,
когато вечерта смиreno гасне
и тихи пазви тиха нощ разгръща
да приласкае скръбни и нещастни.
Кат бреме хвърлил черната умора,
що безутешни дни ти завещаха -
ти с плахи стъпки да събудиш в двора
пред гостенин очакван радост плаха.

Да те пресрещне старата на прага
и сложил чело на безсилно рамо,
да чезнеш в нейната усмивка блага
и дълго да повтаряш: мамо, мамо...
Смиreno влязъл в стаята позната,
последна твоя пристан и заслона,
да шъпнеш тихи думи в тишината,
впил морен поглед в старата икона:
аз дойдох да дочакам мирен заник,
че мойто слънце своя път измина...

О, скрити вопли на печелен странник,
напразно спомнил майка и родина!

ЧЕРНА ПЕСЕН

Аз умирам и светло се раждам -
разнолика, нестройна душа,
през деня неуморно изграждам,
през нощта без пощада руша.

Призова ли дни светло-смириeni,
гръмват бури над тъмно море,
а подиря ли буря - край мене
всеки вопъл и ропот замре.

За зора огнеструйна копнея,
а слепи ме с очите си тя,
в пролетта като в есен аз крея,
в есента като в пролет цъфтя.

На безстратното време в неспира
гасне мълком живот неживян,
и плачът ми за пристан умира
нис велика пустиня развян.

ДАРЕНИЯ
за в. "Литературноzemеделско
значе"

Атанас Личев 10,00 лв.

Диана Георгиева 10,00 лв.

Тако Караванов 10,00 лв.

Иван Селановски 5,00 лв.

Йорданка Иванова 5,00 лв.

Скъпи приятели,
БЛАГОДАРИМ ВИ!

ЕСЕН

Пак е есен, тъжна есен,
всеки ден вали, вали.
Тъжно като тъжна песен
тих дъждът ръми, ръми!

Капят листи пожълтели,
бавно стелят жълт килим,
тъжно вейки оголели
климат с плач недоловим!

Облак, гарвани в небето
с грак отлита надалеч,
мъка впила се в сърцето,
сякаш гроб е зинал веч!

Гълхне тъжната ми песен
зад решетки в стар затвор
и в душата ми е есен,
мрежат сълзи сив простор!

Стеван Стамов

СЛЪНЧЕВ ЛЪЧ

целуна ли земята
дарява я със сила и живот.
В простора музика звуци
сияе светлината.
Реките позлатени,
езерата огледала...

Преминал лъч
между капките от дъжд
рисува небесната дъга.
С любов целува,
гони всякаква тъга
и дарява нов живот
на мъж, жена
продължение на род...

Елена Тилева

МОРЕ

Заспало е морето синьо,
затворено като в казан,
а пролетния бриз го милва
гальовно с нежната си длан.

Над него сини небесата
в едно се сливат с морска шир.
На пясъка унесени в кавгата,
гларуси разделят своя пир.

А слънцето от небесата
поглежда с яркия си лик,
Прогонва палавците над водата.
Брегът кънти от детски вик!

Петко Згалевски

ГРОЗДОБЕР

Гроздоберът ще дойде
с тъмни очи,
изтичащи в огромната бъчва.

Нека пием на екс,
нека пием кръвта му,
тази божествена кръв...

И тя да се лее,
и духът да се смее.
И радостта

без контрол да прегръща
всеки двор, всяка къща.
Да прегръща земята,
да прегръща лозята

и душите пак да прегръща...

И е нежна - червена реката...
И е топла земята...
Тази наша земя наранена:
от обич изгаряна,
захвърляна в нищото,
браздена с дървено рало,
браздена със плуг...

Възкръснала в ново начало.

Нека пием на екс,
нека пием кръвта й
налята в зърната чудесни...
Нека пием, приятели!
И пеем старите песни...

Маргарита Нешкова

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!
**С пожелание за здраве и
незабрава
на всичко написано...**

Маргарита Нешкова - 1 септември
Дарина Цветкова - 14 септември
Йорданка Христова - 24 септември
Надежда Цанева - 14 септември
Петър Илиев - 27 октомври

ДА СИ СПОМНИМ...

Стефан Стамов роден - 20.IX.1920 г.
Елена Тилева родена - 29.IX.1929 г.
Петко Згалевски роден - 1.X.1935 г.

МУСАЛА

Картина: Г. Цанева

Високо въздижен чело заскрежено
ти първи посрещаш Господни лъчи.
В подножие езерце сънува блажено,
по склонове леден перчемът искри.

Поемам към тебе от камък на камък,
ти все по-високо възправяш снага.
Чело розовее от изгрева пламък,
а вятерът остро прониква в пътта.

Но ето, че горе съм, стъпка последна,
на кота възторжена, връх синеок.
В гърдите сподавен е възглас: "Победа!"
В очите ми светлата вис на възбог!

Дарина Цветкова

РУЧЕЙ

Като ручей животът изтича -
забързано-лудо се втурва в началото:
преобръща задрямали камъни,
издълбава скалата, разпилява пясъка,
пръски хвърчат от водата -
като падащи лунни лъчи.
Ручеят тича към синята река в долината
и само пяната укротена
по бреговете мълчаливо пълзи -
бяла пяна - самотни сълзи.
Забързаният ручей
ми напомня за теб,
мое пораснало, малко момиче.
Като бързия ручей не спирай,
тичай, падай и ставай.
Бълъскай се в порти заключени
и прегазявай стени.
Не се връщай назад, не пълзи,
като ручеят бял до реката стигни,
след това - до морето,
а оттам - в океана мини
и в дълбокото спри.
Не оставай до брега,
където има само мърсна пяна
и разпилени мечти...

Надежда Цанева

ВИДЕНИЯ

Слънцето докосна с лик балкана,
затрептя за миг и сякаш спре
и с невидими ръце обхвана
златни лъчи да прибере.

И отвъд забързано се гмурна
зад ръба на земната черта,
а отсам, нечuto се завърна
в сумрак и прохлада вечерта.

Лумнаха огньове в небесата,
сърповиден месецът изгря.
Под светлик от звездната позлата
в сън земята истина и замря.

Петър Илиев

ДЕТСКИ ДНИ

Разпръснати подобно семена
останаха на детството ми дните
из добрите на южна планина,
където са и дните на дедите.

Ще каже някой: "Те пък са били едини...
- изпълнени със труд и недоимък."
Не бих сменил за други детските си
дни,
макар и скръб, и болка в тях да има.

Там пак посреща птиците април,
като усмивки цъфват нежни пъпки.
И още жив е всеки спомен мил,
пътеки пазят босите ми стъпки.

Покълват спомените като семена
в прегръдки черноземни на Огражден.
Навярно в бъдещите времена
те нови семена ще раждат.

Кирил Назъров

МИСЪЛ

Как да си отида от света?
Как да си отида?
Тялото ще легне във пръстта
и ще съм невидим...

Но къде ще иде
Мисълта,
Съвестта
къде ще иде?
Задължен съм,
задължен съм
пред света
с радости, с обиди!..

По човешки ли живях,
в мъката си,
в своята радост?
Гост ли на земята бях?
Взех ли, или дадох?

Колко малък дял в света
е от мене взидан?..

Как да присия мисълта,

за да си отида?..

Петко Огойски

РОДИНО

И въздуха да ми отнемат,
чрез теб ще дишам, мой олтар,
че ти си пролетна поема,
за всеки българин бунтар!

Със мисъл ли те аз обгърна,
усещам пулса ти велик;
с любов ли нежно те прегърна
със теб се сливам, майко, в миг.

Сърцето заиграше лудо,
за полет опват се крила
и с мене, майко, става чудо -
в живота ми добре дошла!

Орисани сме с тебе двама
неравен път да извървим...
Съдбата ни е риск и драма,
но общо бъдеще градим.

Петко Керемидчев

НАДЕЖДАТА

Надеждата чакам в сумрака мрачен,
ще дойде ли утре изгрева тих.
Със вятерът ли ще я оплачам?
От чакане дълго се вече опих.

В мъгла ли се носи и облаци сини?
С милувка на слънце из земния рай.
Ще минат ли още тежки години,
при кой ли ще кацне сага се незнай?

Още в детството в сънища мили
мечтаехме радост, мир и любов.
Злосторници наши са я убили,
надеждата е под саван и покров.

В терзание болка в сивия ден,
обречени бавно гаснем тук.
Родината-мащеха погуби и мен,
напразно свивам в немощ юмрук.

Милка Пешева

ПОД СТАРИЯ ЛЮЛЯК

Помниши ли юнските вечери
под стария люляк пред нас?
Сядахме, сладко унесени,
съзерцавайки нежния хлад.

А днес в различни посоки
може би, люлякът още цъфти,
но знам небето там е същото
синьо, прекрасно, както преди.

Помня и залеза влюбен
пулсираща страст в цветове.
Ти в първа обич се къпеше,
аз по детските свивах рамене.

Олга Върбанова

РОДИНО

Аз имам още много сили
за тебе да направя чудеса,
да взема блъсъка на Раја
и огън от лазурни небеса.

За тебе мъничка Родино,
с море, поля и сини планини
възпряла бих с ръце лавина
и пушека към твоите равнини.

Да може в утринна позлата
с божур, тинтява, здравец и лещак
да диша свежа планината,
от волен смях полята да ехят.

За тебе мъничка Родино,
за тебе ще направя чудеса.
Ще взема блъсъка на Раја
и огън от бездънни небеса...

Живка Танчева

ПАМЕТ

Очите ми са като две реки,
които моя дом с любов опасват,
ръцете ми са мощнни планини
от злите ветрове да ги опазват.

Устата ми е меден извор, благ
за страниците утолява жаждата,
сърцето ми е дом, домът е свят,
във който моето слънце не залязва.

Баща ми барометъра крилат,
със който преоткривам световете,
а майка ми най-нежния ми цвят,
във който светлинатаечно свети.

Сълзи раззеленяват паметта,
в която е живота ми единичък.
Расте ли в мен е жива любовта.
Лине ли загубила съм всичко!

Милена Филирова

БЛАЖЕНА

Блажена - таз жена, която
е сянка на обичан мъж.
По стъпките и пърха лято,
под длани и зрее ръж...

От устните пътеки хукват
към билото на нежността.
И водопад целувки рука
през мъжката, от страст, душа.

Блазе на мъж такъв, усетил
сърце, примряло от любов...
И през пространството две светли
звезди очите благослов.

Рилка Миронова

БЕЗ ТЕБ

Като удавник държа се за теб.
Потъвам, изплувам и пак сме в
Морето.
Болят ме ръцете, но ти си в сърцето.
Нека остана по-дълго до теб!

А когато умориш се от мен
и тежест ненужна съм само за теб -
пусли ме! Не мисли моя ден,
нека отново потъне без теб!

Йото Стамболски

АКАЦИИТЕ ПРЕЦЪФТЯХА

Акациите прецъфтяха и увехна белият им цвят, но преди това успяха да дарят прекрасен аромат.

И безброй пчелички зажужели обхванати от трудовата жар, от чашките им снежно бели събираха вълшебния нектар.

Сега са някак си спокойни, че своя дял изпълнили са с чест и със гълъчици упойни подслаждали шумналия лес.

Харалан Недев

ДУШАТА ЩЕ ИЗГРЕЕ

Душата ще изгрее, макар и гръмовиците да дерат със гняв жесток небесната си риза... Макар да цвият облаци сърдити, светкавици към нас да слизат

и със отровни пики да замерват взора, с градушки да натрошват гранки в мрака...

В такъв миг пък недейте плака, хора! След мъката ви - нова радост чака...

Гневът Господен бързо ще премине, небето ще разстеле свилата си бяла.. И вие, след миналия ужас неочакван, Луната ще я видите - изгряла!

Милчо Присадашки

БЕШЕ НОЩ И ДУШИТЕ НИ СВЕТЕХА

Беше нощ и душите ни светеха - разпилени от вятър светулки? Искри над пожар?

Днес - души вече нямаме и не виждаме тъмното. Прах от души - това ли остана? Стърнищата нямат нужда от пламъци. Днес - крачим щастливи, вием високо, пием праха на живота... Нахлуваме си хомота на участта - да бъдем асфалта по магистралата на Вожда.

Днес... Избледнява денят, става позрачен, призрачно крачим. Затварям очи. И... Изчезвам? Не се гневя и не виня и не отричам... Не се увличам по мечти за бъдеще, за синьо, за свободно.

Дори не стъпвам в стъпките на спомените за преди - когато имахме желание - да бъдем други, да бъдем хора. Душата ми е боса и мълчи, и не оставя ходилата си по пясъка към Утре.

Днес... с мислите си да се облека не мога - разбягват се - като взривените неврони на мозък... Или - като цвета на глухарче през май

Случайно или не, числото 2 ме е съпътствало почти през целия ми жизнен път. Може би защото съм роден на 2-ри, а рожденият ми месец е съставен от две единици 11-ти.

Още през ученическите години в Петричката гимназия, случвало се е някоя и друга двойка да навести бележника ми. Сетне служих войник две години в две казарми в Ботевград и край с. Горна Малина, Софийско. Завърших два института единият полувисш, другият висш. Като младеж спортувах, но в състезанията най-често оставах втори...

Изобщо при много случаи бивах втори. Е, с едно изключение при жените! Шегата на страна, благодаря на Бог, че в живота си срещнах две единствени жени. Че ме дари с две добри деца и двама чудесни внука. Че имам много приятели, но поне двама истиински...

Жivotът ми не бе лек, но никога не съм бил двуличен. Често ми се налагаше да нося две дини под една мишница, но се справях надвейнати. Целият ми трудов стаж е в две области учител и редактор. Два пъти съм уволняван от работа заради клевети от двама доносчици, които се правеха на две и половина, а след 1989 г. узнах имената им. Основното ми творчество е в 2 области сатира и детска литература; поезия и проза.

Приеха ме в два творчески съюза - СБП и СБЖ. Жivotът ми премина в две териториални области на България, в два века XX и XXI, в две обществени системи - тоталитаризъм и демократия.

За всичко, което свърших и не свърших на този свят през моя животец, навявам се оценката на Времето да не бъде една голяма двойка.

*Габриела Цанева,
"Бурята сплита ръце",
Изд. "Захарий Стоянов", 2016 г.*

ВЪЛНУВАЩА ТВОРЧЕСКА СРЕЩА

Рядко явление в наше време е да има пълен салон при представяне на нова книга. Това се случи при представянето на две нови книги от писатели-земеделци. То съвпадна с Празника на поезията, състоя се на 4 октомври в един от пенсионерските клубове в столицата, район Подуене. Става дума за стихосбирката на Маргарита Нешкова „Съдбовни пътеки” и сборникът „Окървавени разкази” от Стоян Колдов.

Книгите бяха представени от писателя Кирил Назъров, който е техен редактор.

Най-напред той разгледа стихосбирката, като изтъкна характерните особености общо за поезията и конкретно за стихотворенията в „Съдбовни пътеки” на Маргарита Нешкова силен емоционален заряд, искреност и откровение, оригинален поетичен изказ, лирична топлота и нежност, широк идеино-тематичен диапазон синовна привързаност и обич към род и родина, към идеите на БЗНС и демократията, към обикновените хора и др.

Трите документални разказа в книгата говорят категорично и за белетристичните възможности на Нешкова и в бъдеще ще очакваме нейните изяви и в този жанр, завърши рецензентът.

За разказите на Стоян Колдов той говори с дълбоко вълнение, сякаш съпреживяващо трагичните съдиби на жертвите на жестоките изстъпления на комунистическия режим. Нима читателят може да остане безразличен към участия на героите от разказите „Среща”, „Инцидент”, „Повдигащата се могилка”, „Сватове” и др.?! Всички са написани по истински случаи. Назъров подчертва, че разказите на Стоян Колдов са сред най-сполучливите творби на тази тема в съвременната българска литература.

Той препоръча двете вълнуващи книги на талантливите автори да достигнат до повече читатели, защото в тях всеки ще открие по нещо важно за себе си.

Накрая авторите четоха свои стихове, басни и епиграми и бяха бурно аплодирани от публиката. Свои творби четоха и други поети-земеделци.

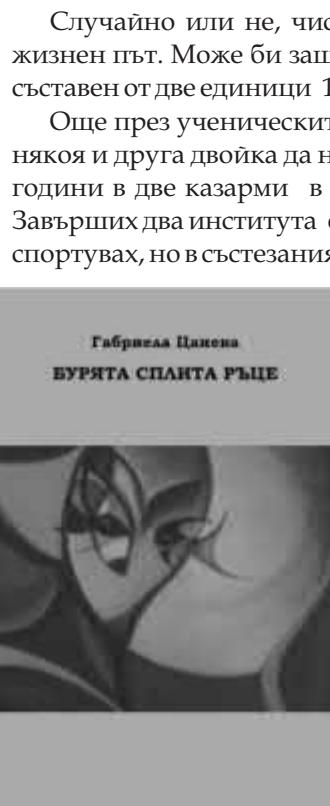
В топла, приятелска атмосфера и дружески разговори премина и втората част на празника, за която авторите бяха подгответи почерпка. Така бе отпразнуван и 85-годишният юбилей на Стоян Колдов.

Основен принос за чудесната творческа среща има нейният организатор Маргарита Нешкова, която е секретар на Съюза на писателите земеделци.

На срещата присъстваха много земеделци, между които и организационният секретар на БЗНС Сашо Стоянов.

Л33

ОЧАКВАНИ ЗАГЛАВИЯ

ЦВЕТЕН ПРАШЕЦ, ИЛИ ПРАШНИЯТ ДРУМ НА ЖИВОТА...

Пред мен са четирите нови книги на Маргарита Нешкова „Цветен прашец”, /2015 г./ и „Царевичка на кръстопът”, „Съдбовни пътеки” и „Хоризонти в моя сън”, /2016 г./ книги, издадени на един дъх, всички под редакцията на Кирил Назъров, с художествения дизайн на Елица Илиева и Енчо Цветков, дело на изд. „Феномен” София, всички посветени на най-важните хора в житейския път на поетесата. Дали да ги нарека „тетралогия”? Те са еднакво оформени – име, псевдоним, заглавие, стара снимка, или идилична картина, няколко мъдри слова... от задната корица ни гледа замислено-усмилнато, ведро лице на авторката, под което има стих, който подсказва основната тема на томчето; всяка съдържа посвещение „/в памет на моята майка...”; „посвещавам на моя баща...”; „посвещавам... на майката на моя баща”; „посвещавам... на майката на моята майка...”, мъдри народни поговорки и мисли на извести личности, внушаващи почит към доброто, любовта, човечността и себераздаването, във всяка срещаме лица от семейния албум на Маги... Маги магъсницата, която ни повежда уж към своята семеяна истина, а въщност ни води към историята на народа ни от последното столетие.

Днес ще бъда кратка и ще представя на читателя не задълбочен анализ на всяка от книгите в тетралогията, днес само ще подхвърля по някой щрихи... защото поезията на Маргарита Нешкова не се чете лесно, а за нея още по-нелесно се пише. Стихът й не се „лее като песен” той е твърде натоварен с послания, извлечени от изстраданата повест на не един живот. Дали когато пише за природата, в която се вкопчва, за да вземе силата й и да продължи по прашния друм на живота си, дали когато пише за свой близък и любим човек, за да задържи мига с живия му образ, или със сатиричен блъскъ осветява някоя житейска подлост /или подлец/- все едно Маги винаги е честна, естествена и близка до читателя. Проблемите, които я вълнуват са част от живота на всеки от нас и може би затова тази трудна поезия така легко влиза в душата на читателя и вълнува с красотата и силата на словото.

Тук не мога да не цитирам няколко реда, които със своята образност подсказват, че имаме пред себе си един ярък, неопитомен талант:

„Оглася водопаден смях гората.

Пречистен, въздухът трепти.

С пролетен конлеж водата

целува обли канари.” /“Цветен прашец”/

***

„Как искам - тихо да премина

през вълшебните вселени на росата...” /“Царевичка на кръстопът”/

***

„Слънчеви пръски носи даже росата

и нежно целува сънливите стъпки...”

„Синьото око на вечността

гледа безпристрастно от небето...” /“Съдбовни пътеки”/

***

„Стъпвам върху меките листа.

Времената в тишината плачат.

Те сълзиците на есента

кръговрата земен тачат...” /“Хоризонти в моя сън”/

Не мога да не спра и на уникалната форма на тези четири книги, в които биографичната поезия и поетичната проза се сливат в едно цяло. Цяло, но не монолитно, а пъстро като мозайката на живота. Многотемието на стиховете обърква, ако поискаме да ги опаковаме, но оставя трайна и дълбока бразда в паметта, която ни води по „стръмната пътка

трудна и тежка сторъка, стоока,

нов в едничка посока...”

И тук отново идва многообразието в творческите и житейски търсения на поетесата защото посоката може да е една, но в хоризонта на нейните сънцица въпросите и отговорите са безброй.

Не по-малко сложна и многоглътова е и прозата на Нешкова, която в тази тетралогия присъства скромно, но не безлично. Напротив. Макар книгите да са преди всичко стихосбирки /точно „сборки на стихове”, прозата в тях има определящо тематично значение.

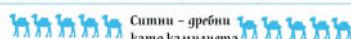
„Приказка за моята първа любов” /“Цветен прашец”/ - този „необичаен и силен финал за стихосбирка една истинска приказка за първата любов, написана в проза, но с толкова поезия, колкото стиховете не могат да понесат” бе предвестник и на прозаичните фрагменти в следващите поетични книги, някои от които поетесата нарича „словесна изповед на една душа”, „изплакана проза”, „предговор”, „разкази”, а някои оставя ненаименованни заглавия, които нямат нужда от определения, като „За моята баба”, „От рождение до смърт”, „Моят баща”. Пестелива на словесни излишества, но не и на емоции, Маргарита Нешкова загатва, че освен поет, тя може да се окаже и забележителен белетрист.

Пиши, Маги! Имаш какво да ни кажеш с поезията си, имаш какво да споделиш, да внушиш, на какво да ни учиш... Пиши, Маги... Имаш и много спомени, които си струва да разкажеш! Онази страшна страница от близкото минало, което си преживяла като дете, все повече се отдалечава... Онази страница, пълна с насилие и безизходност, остана непрочетена, покрива я забравата, потъва в тъмнина.

Днес не цензурана на Партията ни души, а цензурана на общество от хора без души...

Бъди Светулка „Тя светеше във тъмнината.../и носеше надежда в бяло...” На добър път, приятелко!

Габриела Цанева

ГЕНЕРАЛЪТ НАШ

Генералът наш
остана си баш наш.
С военните се справи,
сега път към Парламента
прави...
- Горко на нашето небе,
че руснак няма да го...
пасе.

ЧЕРВЕНА КУКУВИЦА

Една червена кукувица
пожела Премиер да стане.
Надяна боксовата ръкавица
и на ринга се изправи...
- Аз ще победя!
- Защо пък не...
Има толкова овце.

Амили Венков

РИПНИ, КАЛИНКЕ! /фолк пародия/

Рипни Калинке, тропни!
Как да рипна, как да тропна,
нали бобайко болен лежи?
Нали ми майка болен гълода
как да рипна, как да тропна?
Откакто тютюну ни взеха
и на ниска цена платиха -
няма да рипна, няма тропна!!!
Дорде не пукнат душманите,
хем и мойте, хем и твойте!!!

Атанас Личев

СЛЕД ВРЕМЕ

Мигранти нахлуха в страната,
поискаха хляб и утеша...
След време ще питат децата
как тъй ни наивно превзеха?!
Та трудни сега са ни дните -
със було излизат момите,
в харема събрани жените...
От нашата борческа слава
май споменът само остава!

КАКВА ЛЪЖА?

Говори се за политиката,
че мръсна работа било това.
Каква лъжа. Нарочно пуснаха
мълва.
Я вижте вкусилите как се тикат
да бъдат по-навътре във
власта
на по-високите места!

КАХЪРИТЕ НА ТЕМИДА

Безброй са, знам апашите.
Проблемът ми е
какво да правя нашите?

Стоян Колдов

УСЛОВИЕ

За да станеш депутат,
нужно е да си богат.
И най-вече нужно е да можеш
не само да крадеш и лъжеш,
но даже
и да мажеш!

КРАТЪК ПОЛИТИЧЕСКИ ОБЗОР ПОЖАРИ

Лятото е в огнената си стихия. И, ето, че лумват пожари...

ПОЖАРИ: Политически, горски, битови...
Земята гори!

СВЕТЪТ се превръща в един огромен пожар.

А, в Украйна, където посткомунистическата експанзия и днес не спира пожарът, все още, бушува, за да я превърне в пепелище. Франция гори под ударите на тероризма. А Германия е нашрек! В съседна Турция преврати... Боже, къде ли не вилнее огнената стихия?... Къде нейните пламъци не са превърнали всичко в разруха и пепел! Севернокорейските лидери също размахват плашилoto на балистичните ракети... Зловещият пожар!!!

А у нас горят хиляди декари гори, за да пълнят джобовете на горската мафия НЕБРЕЖНО запалени... Горят тютюневи складове и те НЕБРЕЖНО... В руини се превръщат сгради обявени за „паметници на културата“ пак НЕБРЕЖНО. Боже, колко глупава е раята Адамова... Ами Прокуратура... Правосъдие... Темида!!! Задавени от лютияния дим на пожарите, все още не могат да разгадаят КОЙ стои НЕБРЕЖНОСТ или злодейска ръка.

А народът мълчи, мълчи... Всичко се случва в нашето задъхано, сиво, нагорещено от лятото ежедневие. Ежедневие, в което totally се развива флагът на хегемонията във всичките нейни разновидности. Пожари!!! Пожари във властва, журналистиката, телевизията и къде ли не! Но кой ще ги уgasи?.. Кой ще спре разрушението на искрата... пламъка!!! ПОЖАРНИКАРИТЕ!!! Ала нашият пожарникар от татово време все още държи пожарникарски маркуч и със струята на властва успява донякъде да ги тушира. Лято! Отгено лято с пожари... Ето и то си отива под напора на задъханата, хладна, мъглива и тъжно-дъждовна есен. Дали през нейното властване ще има пожари?.. Ще се види. Дано хоризонтът алене не от пламъците на някакви пожари, а от багрите на красивото звездно небе.

Иван Селановски

БУРЯ - една преживяна ПРИКАЗКА

От запад изпълзя черен, страшен облак. За миг закри като че ли спрялото жарещо слънче на екенция. Притъмня. Всичко стихна и замръя. Не трепва лист. Птичките тихо замърмориха в клоните на дърветата. По двора тревожно се разтичаха майките-квачки. Всяка на своя език зове рожбите си. „Ко-ко! Кoo-коко-коо! Ко-ко-ко!“ вика квачката и около нея се събират пухкави жълти, бели и пъстри пиленца. „Пию-пию“ обажда се всяко. Квачката не бърза да се прибере. Продължава тревожно да чака. Чува се писък. Пи-пи-пи! Тичам с боси крачета по посока на звука. Едно клонче е препречило пътя, и малката жълта топчица, изпаднала в ужас пищи, колкото сили има. Хващам я нежно, както ме е учила баба, и я пускам на чисто място. Топката с радост разперва крилца хуква към майка си. Сега вече квачката повежда децата си към курника. Влиза, наконошинва се, разтваря криле и всичките, над 20 деца, се гушват в топлата пухкава перушина. Мама квачка нежно, гърленаkokoka и се чува успокоено, тихо писукаше.

В другия край на курника се настанява пуйката с пъстри пуйчетата, а в третия патката с жълтите патенца. Баба затваря вратата и вика:

-Хайде сега да приберем и прасенцата, помагай ми, бабино!

Свинята грухти и се върти неспокойно пред кочината.

-Едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем,...-

НЕ СА ЦВЕТЕ ЗА МИРИСАНЕ

Обръгнали на клетви и обиди,
пак партии към изборите бързат...
с парите от държавните субсидии
не само че цъфтят, но връзват!

Бодил Розин

ПОЛИТИЧЕСКАТА ЯСЛА ХРАНИЛКА ЗА ПАРАЗИТИ!

В голямата си част, днешните политици са станали политици не от идеализъм, а от желание преди всичко да се залепят за ханилката на партията, към която принадлежат и да се охранват от парите на избирателите!

Във Великото народно събрание имаше няколко депутати земеделци Никола Петковисти, които не желаеха да получават заплатите си и те бяха привеждани на социални домове. Тези хора бяха идеалисти, лежали по затвори и лагери, които не търсеха парични облаги от властта, а се бореха за правда и демокрация! Днес никой вече не се сеща за тях и никой не казва как си отидаха от този свят, а те бяха светци на демокрацията... Милан Дренчев умря в старчески дом, а не в партиен палат! Никодим Попов, Иван Гинчев, д-р Сиво Чипаров, Иордан Кукуров... отидаха си от този свят в бедност и нищета, необлагодетелствани и незабогатели от политиката и депутатството си! Днес те трябва да бъдат за пример на депутат-идеалист и държавник! Но къде е той? Не го виждам на политическата сцена, а виждам само паразити, които смущат сок от бедната снага на държавата си и, което е най-лошото, това търгашество вече се превърна в професия за някои най-нови политици.

Днешната политическа класа си създаде закони, които финансово я обезпечават.

Например, на управляващата партия ГЕРБ, държавата съвсем законно осигурява 23 925 159 лева държавна субсидия, която влиза в ханилката на тази партия и на нея се залепват отбрани юнаци, за да се охранват с откъснатите от нас пари, без да има полза някаква обществото от тях.

Това са: администрацииите на партиите, които влизат в парламента и стават все по-многобройни; администрацииите на общини и министерства, на разни държавни агенции и фондове, комисии и други структури с неясно предназначение. И ако си направиш труда да събереш на едно място всички, които живеят и харчат тези субсидии от всички партии, и към тях прибавиш т.нар. държавна администрация, която през 2012 г. е била 144 875 броя и оттогава все расте, и прибавиш ежедневния ръст, ще се очертава една картина на трайна бедност за днешното и за бъдните поколения, защото всички партии са се устремили да назначават свои хора из администрацииите държавната, общинските и партийните, за да си създадат свой партиен електорат, охранян от държавните субсидии и от държавния и общински бюджети, които електорат при избори, за да си запази службата, предоставена му от съответната партия, гласува за нея!

Тук говорим за едно многоцифрен паразитно общество, от което зависи животът на българския гражданин, на производителя, който дава продукта за държавното производство и потребление, от който зависи съществуването на държавата! Това паразитно общество, създадено от партиите, е при всички случаи по-многобройно, от хората които се трудят и произвеждат, то изядва на готово финансовите ресурси на държавата! То може да бъде намалено и съкратено, ако се намерят политици - наследници на идеалистите от Великото народно събрание, които да са готови да се откажат от заплатите си/или поне да ги намалят, примерно от 4 000 лева на 1000 лева/и още по-важно - да си намалят субсидията от 12 лева на 0,80 лева, както е в цивилизования свят, и веднъж за винаги да извършат съкращение на администрацията - така, че тя да отговаря на стандарта ни на бедност!

Петко Ношков

броя баба отново и отново:

-Няма го, едното прасенце го няма! Тичай, бабината, потърси го!

Тичешком обикалям двора. Чувам леко квичене, ослушвам се: о-о-о, влязло е в градината при зеленчука и едрия пипер скрива пътешката към зова на майка му. Вече всичко е наред.

-Грух-грух-грух - успокоява свинята-майка децата си и влиза в кочината.

Ляга внимателно на чистия под и мъркашо грухти, а розовите зурлички в надпревара захапват и засмукват топлото, сладко млекце.

Черният космат облак, като че ли е над двора.

-Викай братчето си, баби, бързо, бързо!

Ние, децата, вече сме в паника. А баба - едра, пълна, със запретнати ръкави на бялата си риза и с широк черен фистан, бавно се отпуска на рогозката под навеса. Гушваме се от двете й страни, като в топла перушина. Мълчим.

В пепелта на двора падат грамадни капки и вдигат малки облачета прах. Баба мълви:

-Боже, запази хората и хляба!

Капките зачестяват, светкавици раздират небето. Гръм и тътен разтърсват въздуха над нас и рука стена от дъжд.

Дърветата се превиват, пращят. Вятърът подхвърля отблъсната шума и пречупени клонки, а баба все мълчи.

-Господи, поне градда няма!

Запази ни Господ. Дворът се напълни с мътна, страшна вода, по която плуваха удавени листа. Образуваха се въртопчета, като в река. Стихията нямаше намерение да спира. Все пак, силата й вее да намалява. Отдалечиха се силните светкавици и страшните гръмоветици. Водната стена просветна и вече можехме да виждаме очертанията на курник, кочина, хамбар.

Вратната се отваря. Изведнъж, пред нас в двора, се изтъркулява каруцата. Слизат мама, тати и дядо. По дрехите им тече вода на струйки. Шаро изскоча от къщичката си, лайва радостно, върти опашка и вирнал муциунка, обикаля каруцата и близва даже конете. Чакал и Арап доволни пръхтят, отръскват се от водата и тръгват към дама.

На небосвода се е появила чиста, изкъпана дъга.

Последните лъчи на слънцето галят притихналите дървета. Изгубена пчеличка в бурята се прибира с препълнени торбички прашец, уморено жужи и влиза в кошера.

Ана Василева

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

РЕДАКТОРИ:

Габриела Цанева

Кирил Назъров

технически сътрудник:

Маргарита Нешкова

предпечат: Г. Цанева

КОНТАКТИ:

София, 1000

бул. „Дондуков“ №38

kiril_draguch@abv.bg

gabrielle@mail.bg

ИНТЕРНЕТ:

litzemedelskozname.free.bg

litzemedelskozname.blogspot.com

Литературно земеделско знаме, бр.4/2016 г.

ОТГОВОР НА ПИСМО ДО РЕДАКЦИЯТА, ОТПЕЧТАНО В БРОЙ 3/27/ 2016 г.

Чрез редакцията на
в-к „Литературно земеделски знаме“
До Г-н Любчо Хаджимитровски
с. Врачеш, Ботевградско

Уважаеми редактори на в-к „Литературно земеделско знаме“,
Уважаеми съидейници и симпатизанти на БЗНС,
Уважами млади момко Хаджимитровски,

Прочетените от вас статии във в-к „Уикенд“ са публикувани благодарение на Областната организация на БЗНС гр. Варна. За всички тези измами и кражби са информирани Министър-председателя на Р.България, главния прокурор на Р.България и останалите институции.

В отговор на ваше питане публикуваме за читателите на в-к „ЛЗЗ“ сигнала изпратен до всички институции.

Със саморъчно завещание от 11.04.1996 г. Георги Николов Скачков, ЕГН 2205027068, бивш жител на гр. София, живущ в същия град, район „Витоша“, кв. „Симеоново“, ул.22, №32, е завещал свои недвижими имоти, намиращи се в гр.Варна, местност „Ваялар“ („Траката“), имоти пл. №1356, 1357 и 3240, както и в гр. София, кв. „Симеоново“, ул. 22 №32.

Посочените имоти са завещани (по текста на завещанието) в полза на „БЗНС-Мозер“ и нерегистрираната към момента на завещанието фондация „Селска чест“. Важно е да уточним, че в регистъра на Ф.О. на СГС и до днес липсва регистрирана партия с абревиатура „БЗНС-Мозер“.

На 13.04.1996г. два дни след написване на саморъчното завещание Георги Николов Скачков умира. Видно от „Удостоверение за наследници“ №98/21.05.1996г. на район „Витоша“, Столична община същият няма наследници по закон. Достоверността на завещанието е потвърдена от Експертиза №122/06.04.2004г. на експерт-криминалист при РДВР- Варна.

Още един път уточняваме, че в ПРАВЕН АСПЕКТ изобщо не е ясно на КОЯ от политическите формации, свързани с името на БЗНС, и регистрирани във Ф.О.на СГС, са завещани описаните имоти. Към датата на завещанието след смъртта на Георги Скачков не е съществувала регистрирана фондация „Селска чест“.

Сдружение, а не фондация, с наименование „Селска чест“, ЕИК 176366987 е регистрирано с Решение №1/10.08.2012 г. на Софийски градски съд по ф.д. №199/2012г. по реда на „Закона за юридическите лица с нестопанска цел“ (ЗЮЛНЦ), 16 години след въпросното завещание. Учредители и управляващи това сдружение са: Николай Нанков Ненчев, ЕГН608119067; Росица Гинева Русева, ЕГН 7209169075 и Еманоил Христов Васев, ЕГН7210072862, а седалището е гр.София, район „Оборище“, ул.“Врабча“ №1. Съществено е да се уточни, че на посочения адрес няма издадено решение и нареждане на областната управа гр.София за настаняване на въпросното сдружение. Това дава основание да се предположи, че СГС е изтъкан за адреса на управление на сдружение „Селска чест“.

С Нотариален акт за собственост на недвижими имот №84, том II, рег.№11997, дело № 245 от 23.12.2014г. на Нотариус №116 с район на действие Районен съд Варна фондация (а не сдружение както е по регистрацията) „Селска чест“, гр. София, район „Оборище“, ул.“Врабча“ №1, ЕИК176366987, представлявана от председателя на управителния съвет Николай Нанков Ненчев, ЕГН 6608119067, е призната за собственик на недвижим имот, придобит по завещание, а именно: Поземлен имот №10135.2723.767 по кадастраната карта и кадастраните регистри, одобрени със Заповед РД-18-92/14.04.2008г. на Изпълнителния директор на АГККК, намиращ се в гр.Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски“, м. „Траката“, местност „Ваялар“, целият с площ от 983 кв.м. с номер по предходен план 1357.

С Нотариален акт №155, том I, рег. №2584, дело №134 от 2013г. на Нотариус с район на действие Районен съд гр. Варна, политическа партия „Български земеделски народен съюз“, ЕИК 121440908, със седалище гр.София, ул.“Врабча“ №1, (седалището обаче е фиктивно, тъй като областна управа гр. София е изхвърлила политическа партия БЗНС от „седалището“ още през януари 2010 г., защото не е парламентарно представена съгласно ЗГП), представлявана от главния секретар Николай Нанков Ненчев с ЕГН 6608119067 и фондация (а не сдружение както е по регистрацията) „Селска чест“, гр.София, район „Оборище“, ул.“Врабча“ №1, ЕИК 176366987, представлявана от председателя на управителния съвет Николай Нанков Ненчев, ЕГН 6608119067, са признати за собственици на недвижим имот, придобит по завещание, а именно: поземлен имот, с идентификатор 10135.2723.360, по кадастраната карта и кадастраните регистри, одобрени със Заповед РД-18-92/14.04.2008г. на Изпълнителния директор на АГККК, намиращ се в гр.Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски“, м. „Траката“, местност „Ваялар“, целият с площ от 941 кв.м. с номер по предходен план 3240, ведно с построените в имота две вилни и две селскостопански сгради.

Описът на приложените към нотариалните актове документи, „доказаващи“ правото на собственост на молителите са: политическа партия „Български земеделски народен съюз“, ЕИК 121440908 и „Фондация“ (сдружение) „Селска чест“, представлявани и двете от Николай Нанков Ненчев недвусмислено показва, че констативните нотариални актове се отнасят за имоти №1357 и №3240, описани в завещанието на Георги Николов Скачков, ЕГН 2205027068, бивш жител на гр. София, живущ в същия град, район „Витоша“, кв. „Симеоново“, ул.22, №32.

С Нотариален акт за продажба на недвижим имот №36, том IV, рег. №8901, дело № 622 от 10.10.2013г. на Нотариус №147 с район на действие Районен съд Варна собствениците на описания в Нотариален акт №155, том I, рег. №2584, дело №134 от 2013г. на Нотариус с район на действие Районен съд гр. Варна политическа партия „Български земеделски народен съюз“, ЕИК 121440908, с неразрешено от обл. управагр. София седалище гр.София, ул.“Врабча“, №1, представлявана от главния секретар Николай Нанков Ненчев с ЕГН 6608119067 и фондация (а не сдружение, както е по регистрацията) „Селска чест“, гр. София, район „Оборище“, ул. „Врабча“ №1, ЕИК 176366987, представлявана от председателя на управителния съвет Николай Нанков Ненчев, ЕГН 6608119067, са продали за сумата от 70 000 лв. следните недвижими имоти: поземлен имот с идентификатор 10135.2723.360, по кадастраната карта и кадастраните регистри, одобрени със Заповед РД-18-92/14.04.2008 г. на Изпълнителния директор на АГККК, намиращ се в гр. Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски“, м. „Траката“, местност „Ваялар“, целият с площ от 941 кв.м., с номер по предходен план 3240, ведно с построените в имота две вилни и две селскостопански сгради, заедно с гроба, където са погребани майката на Георги Скачков и самият той. От извършената продажба на посочените по-горе имоти в представляваната от Н. Н. Ненчев фондация или сдружение „Селска чест“, както и в представляваната от него партия БЗНС е постъпила крупната сума от 70 000 лв. (седемдесет хиляди лева). Съществуват съмнения, че тези пари не са декларириани в пълния им размер в Сметната палата, съгласно съществуващото законодателство. Основание за подобно съмнение е информация в статията „Куп малки партии се издържат от бюджета“, на стр. 2, в-к „Сега“, бр. 43 от 23.02.2015 г., където е посочено, че БЗНС на г-н Ненчев е декларирано от завещание приход от 20 008 лв. Къде са останалите 50000 лв и защо не са декларириани в Сметната палата? Само проверка по надлежния законен ред от МС в Сметната палата може да регистрира извършено ли е закононарушение или не.

От изложените до сега факти е видно, че има данни за извършени противозаконни деяния от г-н Николай Нанков Ненчев, ЕГН 6608119067, по чл.210 ал.1 т.5 от НК във връзка с чл.209 от НК за измама с недвижими имоти, тъй като продалият ги г-н Н. Н. Ненчев, завещани от Георги Николов Скачков, ЕГН 2205027068, бивш жител на гр.София, е въвел в съзнателно заблуждение и нотариусите, и купувача, че представляват от него партия и сдружение са собственици на имотите, каквито те не са! Към момента на откриване на наследството и обявяването на саморъчното завещание на наследодателя Георги Николов Скачков, ЕГН 2205027068, бивш жител на гр.София, нито фондация, нито сдружение „Селска чест“, е съществувала в правния мир, а и регистрирани с фиктивни адреси едва през 2012 г., те не са могли да придобиват права, включително и имуществени от наследствената маса. Имената на политическите партии са точно фиксирани в регистрациите в Ф.О. на СГС. Когато на 10.12.2013 г. г-н Н. Н. Ненчев, е продал имота, както сме описали подробно по-горе, той законно представлява пп „БЗНС“. В никакъв случай той не може да представлява несъществуваща партия „БЗНС-Мозер“, както е упомената дословно в завещанието на Скачков. Повтаряме - пп „БЗНС-Мозер“ категорично липсва вписана в регистъра на Ф.О. на СГС. Посоченото от Г. Скачков „БЗНС-Мозер“ не търпи каквото и да са тълкувания, тъй като в регистъра на Ф.О на СГС, когато е писано завещанието, съществуваха няколко партии с абревиатури „БЗНС“ и уточняващи прибавки към тях. Не е маловажно в правен аспект и обстоятелството, че г-н Н. Н. Ненчев, с неверни и нагласени „документи“ е успял не само да заблуди нотариус № 116 и №147 с район на действие Районен съд на гр. Варна, но и това че е нарушил волята на наследодателя Г. Скачков, който точно е описан за какво и как да се използват имотите от наследствената маса. Поглането на волята на наследодателя е консумирано престъпление.

И още едно изключително важно уточнение: вече в качеството си на министър, на 23.12.2014 г. г-н Н. Н. Ненчев е успял чрез описаните по-горе заблуди да подведе и нотариус № 116 с район на действие район гр. Варна и новорегистрираната фондация „Селска чест“, представлявана от него, е призната за собственик на поземлен имот № 10135.2723.767 по кадастраната карта и кадастраните регистри, одобрени със Заповед РД-18-92/ 14.04.2008 г. на Изпълнителния директор на АГККК, намиращ се в гр.Варна, община Варна, област Варна, район „Приморски“, м. „Траката“, местност „Ваялар“ целият с площ 983 кв.м. с номер по предходен план 1357.

Останалите дялове също са продадени по престъпен начин, като с един от имотите се е сдобила и областната управа. Спирате дотук с едната цел да изчистим опетненото име на дъщерята на д-р Г. М Димитров - Анастасия Мозер, останалото оставяме на съответните органи в държавата /ако има такива/. От разследващите органи разбрахме, че за тези престъпления извършени от Николай Нанков Ненчев са информирани Министър - Председателя на РБ г-н Бойко Борисов и главния прокурор г-н Цацаров. Уверени сме, че лицето Николай Нанков Ненчев е олицетворение на вечния превратаджия Кимон Георгиев.

Приложения:

- 1.Препис от саморъчно завещание от 11.04.1996г. Георги Николов Скачков, ЕГН 2205027068 и експертиза №122/06.04.1996г.;
- 2.Удостоверение за наследници №98/21.05.1996г. на район „Витоша“, Столична община;
3. Нотариални актове:
  - Нотариален акт за собственост на недвижими имот №84, том II, рег.№11997, дело № 245 от 23.12.2014г. на Нотариус №116 с район на действие Районен съд Варна;
  - Нотариален акт за продажба на недвижим имот №36, том IV, рег. №8901, дело №622 от 10.10.2013г. на Нотариус №147 с район на действие Районен съд Варна;

С УВАЖЕНИЕ: .....
чл. окръжното ръководство на БЗНС гр. Варна
/Юран Пекарев/

Август, 2016 г.